

Bajka

CO S TÍM ČLOVĚKEM?

Slunce, Vítr a Voda si domluvily schůzku na vrcholku nejvyšší hory. To, aby viděly na celou Zem.

„Je to krása,“ řeklo Slunce. „Kdysi dávno byla Země ještě krásnější, lesů bylo hodně, tráva byla vysoká a zelená, řeky čisté a plné ryb.“

„Tehdy se mi tak lehce nefičelo nad krajinou, protože mi v cestě stály lesy. Jak těžce se mi prodíralo korunami dubů, buků smrků a jedlí. Ohebné břízy mě švihaly a trhaly bujnou křtici. Vánky utrpěly největší škodu, vichřice také dostaly na frak a hurikány raději prchly nad moře,“ postěžoval si Vítr.

„Ach,“ povzdechla si Voda. „Bývala jsem čistá, křišťálová, zdravá. Každý živý tvor se mohl bez obav napít, ryby s radostí vyskakovaly nad hladinu, kořeny stromů pro mne sahaly až do podzemí, kam jsem schovávala zásoby pro horší časy.“

Slunce sáhlo po nejbližším mráčku a setřelo s ním šmouhu smutku ze své tváře. „Dnes se dívám na tu poušť, kterou má na svědomí Člověk. Vykácel lesy, do vody pouští ledaco, místo travnatých plání jsou už mnohdy písečné pouště.“

„Ten Člověk, prazvláštní je tvor. Ničeho si neváží, všecko ničí, tak mu na oplátku trhám střechy a metu do očí písek,“ zafučel rozzlobený Vítr. „Jak mohu, tak mu podrazím nohy a válím ho jako bezmocnou kouli.“

„A já,“ řekl Voda. „Já ničím jeho díla povodněmi, беру mu hlínu z polí, aby neměl do čeho sázet semena a trpěl hladem. Všivák jeden, darebák, jemuž nelze věřit. Jaká škoda, že se stále víc a víc rozlézá po tvých zádech, matko Země!“

Všichni tři seděli na vrcholku hory, mlčeli a pozorovali celou planetu, která se jim měnila před očima. To, co Člověk vnímá jako rok, bylo pro ně vteřinou. A v jedné takové chvíli vykvetla v dálce podivná květina. Zčásti to

připomínalo rozvírající se kalich orchideje, ale pak se obraz změnil v nějaký podivný hřib, z něhož vyšlehával oheň.

Slunce sprásklo žhavé ruce, Vítr leknutím vypustil mocný uragán, Voda zvedla ohromnou vlnu.

„A je to tady!“ vydechli všichni tři jednohlasně. „Člověk ve své pýše zničil sám sebe. Všechno začne od samého počátku: Vyrastou nové lesy, louky se zazelenají, bude plno květů, zvířata i ptáci se budou množit beze strachu, protože to strašidlo jménem Člověk zmizí z povrchu zemského.“

Slunce se vrátilo na oblohu, vítr poletoval sem a tam, voda tekla pokojně do moře. Na Zemi zavládl vesmírný řád.

Štěpán Neuwirth